ARREST VAN HET HOF
VAN 6 JULI 1971[1]

Bondsrepubliek Duitsland
tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

„Europees Sociaal Fonds"

Zaak 2-71

Samenvatting

EEG — Financiële bepalingen — Begroting — Bijdragen der Lid-Staten — Vaststelling van de rekeningen — Kennisgeving aan de Lid-Staten van te betalen bedragen — Besluiten met een definitief karakter

(EEG-Verdrag, art. 200; Financieel Reglement van 31 januari 1961, artt. 17 en 18)

Uit de artikelen 17 en 18 van het Financieel Reglement van 31 januari 1961 blijkt dat de vaststelling van de rekeningen, waarbij de bijdragen van de Lid-Staten worden vastgelegd, en de kennisgeving daarvan aan de Lid-Staten binnen een bepaalde termijn moeten geschieden, zodat deze handelingen zijn te beschouwen als definitieve besluiten en niet als een voorlopige standpuntbepaling.
Een vaststelling van de rekeningen, als bedoeld in artikel 17 van het Financieel Reglement, waarvan aan alle Lid-Staten bericht wordt gezonden, mag ten opzichte van een dezer staten niet als voorlopig worden aangemerkt.
Nu verzoeker niet binnen twee maanden beroep heeft ingesteld, kan hij dit verzuim niet herstellen door in beroep te komen tegen een latere brief, welke een weigering inhoudt om op de betrokken handelingen terug te komen.

In de zaak 2-71

REGERING VAN DE BONDSREPUBLIEK DUITSLAND, ten deze vertegenwoordigd door dr. R. Morawitz, Ministerialrat, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ter kanselarij van de ambassade van de Bondsrepubliek Duitsland, 3, boulevard Royal,

verzoekster,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseurs R. Baeyens en P. Karpenstein, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij E. Reuter, 4, boulevard Royal,

verweerster,

1 — Procestaal: Duits.

betreffende een verzoek tot nietigverklaring van het afwijzend besluit der Commissie van 6 november 1970 en van de vaststelling der rekeningen van het Europees Sociaal Fonds voor het begrotingsjaar 1969, waarop dit besluit is gebaseerd,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt:

R. Lecourt, President, A. M. Donner (rapporteur) en A. Trabucchi, Kamerpresidenten, R. Monaco, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore en H. Kutscher, Rechters,

Advocaat-Generaal: K. Roemer
Griffier: A. Van Houtte

het volgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — Overzicht van de feiten; het procesverloop

Overwegende dat de aan het geding ten grondslag liggende feiten en het procesverloop kunnen worden samengevat als volgt:
Krachtens artikel 125 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap vergoedt het Sociaal Fonds 50 % der uitgaven welke door de Lid-Staten voor de in dit artikel genoemde doeleinden zijn gedaan. Het totale bedrag van deze uitgaven wordt omgeslagen over de Lid-Staten volgens de in artikel 200, lid 1, van het Verdrag bedoelde verdeelsleutel.

Ingevolge artikel 16 van het Financieel Reglement „betreffende de regels en de procedure volgens welke de bijdragen van de Lid-Staten, bedoeld in artikel 200, lid 1 en 2, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, ter beschikking van de Commissie worden gesteld, alsmede betreffende de technische voorwaarden waaronder de financiële verrichtingen met betrekking tot het Europees Sociaal Fonds plaatsvinden (artikel 209 b van het Verdrag)" van 31 januari 1961 (Publikatieblad van 30 maart 1961, blz. 509), hierna genoemd „Financieel Reglement", heeft de Commissie bij brief van 2 maart 1970 aan de Permanente Verte-

genwoordiger van de Bondsrepubliek Duitsland (hierna genoemd de Bondsrepubliek) bij de Europese Gemeenschappen afschriften gezonden betreffende de rekening van de Bondsrepubliek, met een overzicht van de boekhoudkundige situatie per 31 december 1969. Deze afschriften gaven voor het derde kwartaal een creditpost van 10 534 963,28 DM (2 633 740,82 rekeneenheden) en een debetpost van 17 904 387,04 DM (4 476 096,76 rekeneenheden) aan en voor het vierde kwartaal een creditpost van 33 819 359,79 DM (9 240 262,24 rekeneenheden) en een debetpost van 26 473 862,12 DM (7 233 295,66 rekeneenheden). Hierbij was de Commissie voor het derde kwartaal nog uitgegaan van de oude pariteit van de Duitse Mark (1 rekeneenheid = 4,— DM), terwijl zij voor het vierde kwartaal was uitgegaan van de nieuwe pariteit (1 rekeneenheid = 3,66 DM).

Bij nader schrijven van 6 maart 1970 berichtte de Commissie de Bundesfinanzminister dat de rekening van de Bondsrepubliek per 31 december 1969 een creditsaldo vertoonde van 164 610,64 rekeneenheden (602 474,94 DM volgens de nieuwe pariteit). Zij had dit bedrag berekend door het saldo te trekken van de in de vorige brief medegedeelde credit- en debetposten in rekeneenheden.

Bij schrijven van 25 maart 1970 maakte de Bundesfinanzminister bezwaar tegen deze berekening. Hij wenste de bij invoering van het Reglement geldende pariteit van de Duitse mark (1 rekeneenheid = 3,66 DM) gelijkelijk toegepast te zien op de slotafrekening over 1969. Op deze wijze komt men voor de Bondsrepubliek op een creditsaldo van 330 982,48 rekeneenheden (1 211 395,86 DM), dat wil zeggen 608 920,92 DM meer dan het door de Commissie vastgestelde bedrag.

Na twee rappelbrieven van respectievelijk de Permanente Vertegenwoordiger van de Bondsrepubliek bij de Europese Gemeenschappen van 4 augustus 1970, en van de Bundesfinanzminister van 18 september 1970, gaf de Commissie bij brief van 19 oktober 1970 te kennen dat zij een bedrag van 602 474,94 DM had overgemaakt „onder voorbehoud van de naar aanleiding van de brief van de Bundesfinanzminister van 25 maart 1970 te nemen maatregelen".

Bij brief van 6 november 1970, ingekomen bij de Bundesfinanzminister op 9 november, verwierp de Commissie definitief het verzoek van de Bundesfinanzminister van 25 maart 1970 en verklaarde zij dat de saldi van het Europees Sociaal Fonds voor het begrotingsjaar 1969, op basis van de in de vorige brieven medegedeelde credit- en debetposten, evenals het creditsaldo definitief waren vastgesteld.

Daarop heeft de regering van de Bondsrepubliek bij verzoekschrift, ingekomen ter griffie op 14 januari 1971, onderhavig beroep ingesteld.

De schriftelijke procedure heeft een normaal verloop gehad.

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, heeft het Hof besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

Partijen zijn ter terechtzitting van 27 mei 1971 in haar pleidooien gehoord.

De Advocaat-Generaal heeft ter terechtzitting van 17 juni 1971 zijn conclusie genomen.

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoekster* concludeert dat het den Hove behage:

„1. het afwijzende besluit der Commissie van 6 november 1970 en de vaststelling van de rekeningen van het Europees Sociaal Fonds voor het begrotingsjaar 1969, waarop dit is gebaseerd, nietig te verklaren,

2. de Commissie in de kosten van het geding te verwijzen";

Overwegende dat *verweerster* concludeert dat het den Hove behage:

„1. ambtshalve uitspraak te doen over de ontvankelijkheid van het beroep,

2. in ieder geval het beroep ongegrond te verklaren,

3. de Bondsrepubliek in de kosten van het geding te verwijzen";

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

A — Ten aanzien van de ontvankelijkheid

Verweerster stelt in haar verweerschrift dat het beroep in feite niet is gericht tegen de brief van de Commissie van 6 november 1970, maar tegen de vaststelling van de rekeningen voor het begrotingsjaar 1969, zoals aan de Duitse regering toegezonden bij brief van 6 maart 1970. Gezien de jurisprudentie van het Hof, met name in de zaak 24-69 (Nebe tegen Commissie van de EG, Jurisprudentie 1970, blz. 145), valt dan ook te betwijfelen of het beroep tijdig is ingesteld.

Hiertoe merkt verweerster met name op:

1. Volgens artikel 19 van het Financieel Reglement ontstaan voor de Lid-Staten uitsluitend door het bericht van vaststelling der rekeningen credit- en debetsaldi jegens het Europees Sociaal Fonds. Een eventuele nietigverklaring van de mededeling van 6 november 1970 is derhalve niet van invloed op deze credit- en debetsaldi.
2. Reeds voor verzending der kennisgevingen van 2 en 6 maart 1970 is in de Commissie uitgebreid overlegd over de vraag hoe de pariteitswijziging van 1969 moest worden verwerkt bij de vaststelling van de rekeningen van het Europees Sociaal Fonds.
   Zo blijkt uit de kennisgeving van 2 maart 1970 — zij het slechts beknopt — door de voor het derde kwartaal 1969 aangehouden wisselkoers enerzijds en die voor het vierde kwartaal anderzijds, dat het vraagstuk reeds was opgelost in de zin als naderhand, in de mededeling van 6 november 1970, is bevestigd.
3. De brief van 6 november 1970 had dus een zuiver bevestigend karakter en was uitsluitend bedoeld als een korte samenvatting van de redenen, die de Commissie ertoe hadden gebracht bij de vaststelling der rekeningen van het Europees Sociaal Fonds voor het begrotingsjaar 1969 van twee verschillende pariteiten uit te gaan.

Verweerster merkt ten slotte nog op dat een wijziging van de rekeningen over het begrotingsjaar 1969 haar weerslag zou hebben op de begrotingen van alle Lid-Staten.

Verzoekster stelt bij repliek dat verweerster zich ten onrechte op het arrest in de zaak 24-69 baseert om de ontvankelijkheid van het onderhavige beroep te betwisten. Enerzijds kan de statutaire rechtspositie van de ambtenaren reeds daarom niet worden vergeleken met de betrekkingen tussen de Lid-Staten en de instellingen der Gemeenschap, omdat op dit gebied het stilzwijgen van de Commissie niet zonder meer een implicite afwijzend besluit oplevert, zoals in de regeling van artikel 91 van het Statuut van de ambtenaren.

Anderzijds had de Duitse Regering tot 6 november 1970 de indruk dat de Commissie nog niet definitief had besloten op welke wijze zij rekening zou houden met de pariteitswijzigingen van 1969. De Commissie heeft immers geruime tijd laten voorbijgaan zonder haar implicite blijkende en kennelijk niet gemotiveerde standpunt enigermate te verduidelijken.

Voorts heeft de opdracht van de Commissie tot betaling van het over het begrotingsjaar 1968-1969 aan de Bondsrepubliek toekomende saldo eerst uitzonderlijk lang op zich laten wachten (tot 24 september 1970) en ist toen gegeven „onder voorbehoud van de naar aanleiding van de brief van de Bundesfinanzminister van 25 maart 1970 te nemen maatregelen" (brief van 19 oktober 1970).

Verweerster antwoordt hierop met name:

— door het enkele feit dat een definitief geworden handeling bij de administratie opnieuw wordt onderzocht naar aanleiding van een klacht van betrokkene, kan de handeling haar definitieve karakter niet verliezen;

— ofschoon de door verweerster aangevoerde jurisprudentie betrekking heeft op het Statuut van de ambtenaren, vindt het feit dat alleen het eerste desbetreffende besluit in aanmerking werd genomen, zijn verklaring niet in de bijzondere regeling van artikel 91 van genoemd Statuut, doch in het algemeen in de wens om niet gedurende onbepaalde tijd onzekerheid te laten bestaan over de geldigheid van administratieve handelingen;
— zowel uit de berekeningen zelf, als uit de voetnoten in de kennisgevingen van 2 en 6 maart 1970 blijkt duidelijk op welke wijze de Commissie de pariteiten heeft berekend;
— vooral na het arrest van het Hof in de zaak 22-70 (Commissie van de EG tegen Raad van de EG, nog niet gepubliceerd), is het twijfelachtig of de in artikel 190 van het Verdrag voorgeschreven motiveringsverplichting ook geldt voor een vaststelling van rekeningen als de onderhavige, aangezien een dergelijke „handeling" slechts het rekenkundig gevolg is van eerdere besluiten;
— gesteld dat de bestreden vaststelling onvoldoende was gemotiveerd, dan had daartegen tijdig moeten worden opgekomen.

Verzoekster betoogt voorts bij pleidooi dat verweerster zelf — door het in artikel 18 van het Financieel Reglement bedoelde bedrag eerst op 24 september over te maken — de indruk had gewekt dat haar kennisgevingen van 2 en 6 maart 1970 niet waren te beschouwen als een definitief bericht in de zin van artikel 19, tweede alinea, van het Financieel Reglement.

Verweerster antwoordt dat, gezien de aard van de onderhavige procedure, een dergelijke conclusie niet aan vertraging in de betaling mag worden verbonden.

B — Ten principale

1. *Verzoekster* betoogt dat het besluit van 6 november 1970 en de vaststelling van de rekeningen voor het begrotingsjaar 1969, in de eerste plaats strijdig zijn met artikel 125 van het EEG-Verdrag. Volgens dit artikel zouden de Lid-Staten recht hebben op vergoeding van 50 % der uitgaven welke door hen zijn gedaan. Aangezien deze uitgaven zijn gedaan in nationale valuta, is de Gemeenschap vergoeding verschuldigd in dezelfde nationale valuta (zie ook artikel 21, eerste alinea, van het Financieel Reglement). De in artikel 21, tweede alinea, van het Financieel Reglement bedoelde omrekening in rekeneenheden dient uitsluitend ter bepaling van het bedrag, dat in mindering wordt gebracht op de aan iedere Lid-Staat terug te betalen bedragen, doch mag er niet toe leiden dat een vordering in nationale valuta wordt omgezet in een vordering in rekeneenheden.
Doordat de Commissie bij de vaststelling van de rekeningen echter is uitgegaan van twee verschillende koersen van de Duitse mark, wordt minder dan 50 % der door de Bondsrepubliek in Duitse mark gedane uitgaven terugbetaald; deze vaststelling is derhalve in strijd met artikel 125 van het Verdrag.
De bestreden handelingen zijn volgens verzoekster in de tweede plaats strijdig met het Financieel Reglement, met name de artikelen 16, 17, 23 en 24. Uit artikel 16 juncto artikel 17 van het Reglement blijkt namelijk, dat het aan de Lid-Staten verstrekte kwartaaloverzicht van de vergoedingen en de bijdragen slechts van informatieve aard is, doch dat de vaststelling der rekeningen per 31 december van ieder jaar betalingsverplichtingen doet ontstaan. Overigens merkt verzoekster op dat artikel 23 van het Reglement bepaalt „de Lid-Staten die crediteur zijn, worden door de Commissie betaald in hun nationale valuta op basis van de pariteit geldende op de dag waarop de rekeningen worden vastgesteld . . .".
Het einde van de berekeningsperiode is derhalve bepalend voor alle variabele berekeningsfactoren, en in het bijzonder voor de muntpariteiten van de Lid-Staten bij wijziging hiervan in de loop van een berekeningsperiode. Dit blijkt ook a contrario uit artikel 24 van het Financieel Reglement. Ofschoon dit artikel een

nauwkeurige regeling geeft voor een pariteitswijziging in het tijdvak tussen de vaststelling der rekeningen en de betaling, geeft het geen afzonderlijke regeling voor een pariteitswijziging gedurende de berekeningsperiode. Daaruit mag worden geconcludeerd dat deze vraag reeds opgelost mag worden geacht in de door verzoekster bedoelde zin, en wel in artikel 17 juncto artikel 23 van het Financieel Reglement, aangezien de Raad anders bij het vaststellen van dit Reglement een essentieel en in dit opzicht onmisbaar element zou hebben weggelaten.
Verzoekster stelt voorts dat artikel 125 van het EEG-Verdrag zou worden geschonden, indien het Financieel Reglement in geval van een pariteitswijziging zou worden toegepast volgens de interpretatie van de Commissie. Derhalve beroept verzoekster zich op grond van artikel 184 van het Verdrag subsidiair op niet-toepasselijkheid van het Financieel Reglement.

2. *Verweerster* betoogt in haar verweerschrift dat, ofschoon de Lid-Staten in beginsel krachtens artikel 125 van het Verdrag recht hebben op vergoeding van 50 % van hun werkelijke uitgaven in nationale valuta, dit beginsel toch niet mag worden toegepast bij wijziging van de pariteiten. Toepassing van dit beginsel in dergelijke gevallen zou namelijk inhouden dat de Lid-Staten gezamenlijk de risico's dragen, hetgeen zonder uitdrukkelijke bepaling in die zin niet mag worden aangenomen. Deze opvatting wordt volgens verweerster gestaafd door bepalingen als artikel 207, derde alinea, van het EEG-Verdrag, artikel 7 van het Protocol betreffende de Statuten van de Europese Investeringsbank en artikel 22 van het Financieel Reglement van 1961.
Met betrekking tot de door verzoekster aangevoerde bepalingen van het Financieel Reglement, merkt verweerster op dat het voor de berekening van het „totale bedrag van de ten laste van het Europees Sociaal Fonds gebrachte uitkeringen voor het desbetreffende kwartaal", bedoeld in artikel 16, eerste alinea, sub b), noodzakelijk is dat de over het betreffende kwartaal aan de verschillende Lid-Staten uit te keren bedragen worden omgezet in rekeneenheden. Het is dan ook logisch dat bij de ingevolge artikel 16, eerste alinea, sub b) en c), van het Financieel Reglement vastgestelde overzichten wordt uitgegaan van de pariteiten, geldende op het tijdstip van omzetting. Het karakter van deze overzichten zou trouwens worden miskend — zonder dat zulks enige rechtvaardiging vindt in een uitdrukkelijke bepaling — wanneer zij bij een latere wijziging van de pariteiten achteraf zouden worden aangepast. Zo blijkt uit artikel 17 van het Financieel Reglement dat de voor het jaarlijks overzicht noodzakelijke elementen rechtstreeks voortvloeien uit de kwartaaloverzichten die niet meer worden herzien.
Overigens tonen de artikelen 22 tot 24 van het Financieel Reglement aan dat de auteurs van het Reglement zich bewust waren van het vraagstuk van pariteitswijzigingen. Bij gebreke aan een uitdrukkelijk voorschrift over de invloed van een pariteitswijziging op de berekeningen betreffende het lopende jaar, moet dus worden aangenomen dat de in artikel 21, tweede alinea, bedoelde bepaling van de bijdragen en saldi in rekeneenheden geschiedt tegen de pariteit, geldende op het tijdstip waarop de kwartaaloverzichten van de bijdragen worden opgesteld.
In verband met het arrest van het Hof in de zaak 111-63 (Lemmerz-Werke GmbH tegen Hoge Autoriteit van de EGKS, Jurisprudentie 1965, blz. 939) merkt verweerster op dat het Hof de problemen in verband met een pariteitswijziging niet heeft opgelost door slechts te refereren aan het beginsel van de nominale waarde der nationale valuta, die een pariteitswijziging heeft ondergaan, maar dat het rekening heeft gehouden met de bijzonderheden van het betrokken vereveningsstelsel.

Verzoekster antwoordt dat, nu het beginsel van artikel 125 van het EEG-Verdrag is aanvaard, daarvan slechts bij uitdrukkelijke bepaling kan worden afgeweken. In casu ontbreekt een dergelijke

bepaling. De hiertoe door verweerster ingeroepen bepalingen zijn in casu niet terzake dienende, aangezien zij — anders dan bij het Europees Sociaal Fonds het geval is — alle betrekking hebben op bilaterale betrekkingen, waarbij de schuldenaar van een vordering het risico van revaluatie draagt. Daarentegen kan bij een clearingstelsel, zoals het Europees Sociaal Fonds, waarbij de vaststelling aan het eind van ieder jaar geschiedt, alleen worden afgerekend tegen een vaste pariteit voor de gehele desbetreffende periode.
Overigens herinnert verzoekster eraan dat het Hof in het arrest in de zaak 111-63 heeft goedgekeurd dat alleen pariteitswijzigingen die vóór de afloop van de vereveningsvoorziening waren ingetreden en geen latere wijzigingen in aanmerking werden genomen bij de omrekening van in rekeneenheden berekende bedragen in nationale valuta, waarbij het overwoog dat aan een uniforme beoordeling van de betalingen en bijdragen gedurende een afrekeningstijdvak slechts een uniforme waarde van de rekeneenheid ten grondslag mag worden gelegd. Verzoekster is van oordeel dat deze jurisprudentie veeleer voor haar opvatting pleit.

Verweerster betoogt bij dupliek dat de schuldverhoudingen in het kader van het Europees Sociaal Fonds juridisch eveneens als bilaterale betrekkingen moeten worden aangemerkt en dat verzoekster overigens het argument, door verweerster ontleend aan de door haar aangehaalde bepalingen, niet heeft weerlegd.
Ten aanzien van het arrest van het Hof in de zaak 111-63 merkt verweerster op dat het Hof weliswaar daarbij niet behoefde in te gaan op het vraagstuk van een pariteitswijziging tijdens de afrekeningsperiode, doch dat het Hof wel — gesteld voor de keuze tussen de afrekeningsperiode enerzijds en het tijdstip van vereffening der rekeningen anderzijds — als criterium voor de pariteit de eerste mogelijkheid had gekozen. Verweerster concludeert daaruit dat zij wel degelijk een beroep kan doen op deze uitspraak van het Hof.

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat de regering van de Bondsrepubliek Duitsland op 11 januari 1971 krachtens artikel 173 van het EEG-Verdrag beroep heeft ingesteld, strekkende tot nietigverklaring van het afwijzend besluit der Commissie van 6 november 1970 en van de vaststelling der rekeningen van het Europees Sociaal Fonds voor het begrotingsjaar 1969, waarop dit is gebaseerd;

2 Overwegende dat de Commissie bij brieven van 2 en 6 maart 1970 aan de regering van de Bondsrepubliek Duitsland bericht heeft gezonden van de vaststelling der rekeningen van het Europees Sociaal Fonds voor het begrotingsjaar 1969, alsmede van het beloop der aan de Duitse Regering te betalen bedragen, zulks overeenkomstig het op 31 januari 1961 (Publikatieblad nr. 22, blz. 509) vastgesteld Financieel Reglement betreffende de regels en de procedure volgens welke de bijdragen van de Lid-Staten, bedoeld in artikel 200, lid 1 en 2, van het Verdrag, ter beschikking van de Commissie worden gesteld, alsmede betreffende de technische voorwaarden waaronder de finan-

ciële verrichtingen met betrekking tot het Europees Sociaal Fonds plaatsvinden;

dat de Commissie de door de Bundesfinanzminister bij brief van 25 maart 1970 tegen deze handelingen gemaakte bezwaren bij brief van 6 november 1970 heeft verworpen en haar besluiten heeft gehandhaafd;

3 dat verweerster, van mening dat de brief van 6 november 1969 slechts een weigering inhield om terug te komen op een eerder besluit houdende vaststelling van de rekeningen voor het begrotingsjaar 1969, waarvan bij brieven van 2 en 6 maart aan de Bondsregering bericht was gezonden, aanvoert dat het beroep te laat is ingesteld;

4 dat verzoekster daartegen inbrengt dat, zolang de Commissie zich niet had uitgesproken over de bezwaren, uiteengezet in de brief van de Bundesfinanzminister van 25 maart 1970, de vaststelling der rekeningen en de desbetreffende berichten niet als definitief zijn te beschouwen;

dat overigens uit het optreden der Commissie zou zijn gebleken dat zij haar besluiten terzake zelf als van voorlopige aard beschouwde;

5 Overwegende met betrekking tot de aard van de vaststelling der rekeningen en van de berichten dat artikel 17 van het Financieel Reglement van 31 januari 1970 bepaalt: „op 31 december van elk jaar worden door de Commissie vastgesteld: a) de saldi van de in artikel 16 bedoelde rekeningen, b) de bedragen welke ter vereffening van de credit- en debetsaldi moeten worden overgemaakt";

dat artikel 18 van dit Reglement bepaalt: „zodra de in artikel 17 bedoelde verrichtingen hebben plaatsgevonden en uiterlijk op 31 januari daaraanvolgend, bericht de Commissie: a) aan de Lid-Staat die debiteur is, welk bedrag door deze Staat ten gunste van de Commissie moet worden betaald; b) aan de Lid-Staat die crediteur is, welk bedrag in opdracht van de Commissie ten gunste van deze Staat moet worden betaald";

dat uit deze bepalingen blijkt dat zowel de vaststelling der rekeningen als de kennisgeving hiervan aan de Lid-Staten zijn gebonden aan een bepaalde termijn, welke overigens in casu is overschreden;

dat deze handelingen derhalve als definitieve besluiten en niet als een voorlopige standpuntbepaling moeten worden beschouwd;

6 Overwegende dat de aard van de betrokken handelingen overigens niet toelaat deze als voorlopig te beschouwen;

dat namelijk de vaststelling van de rekeningen van het Europees Sociaal Fonds ingewikkelde verrichtingen vereist, die alle Lid-Staten gelijkelijk raken, zodat de besluiten en bevindingen ten aanzien van één Lid-Staat automatisch een weerslag hebben op de saldi van de overige Lid-Staten;

dat een zelfde vaststelling der rekeningen, waarvan aan alle Lid-Staten bericht is gezonden, derhalve niet als voorlopig jegens één hunner mag worden beschouwd;

7 Overwegende dat uit het voorgaande blijkt dat de brieven van de Commissie van 2 en 6 maart 1970 defintieve handelingen zijn, waartegen krachtens artikel 173 kan worden opgekomen;

dat, nu verzoekster niet binnen een termijn van twee maanden beroep heeft ingesteld, zij dit verzuim niet kan herstellen door een beroep tegen een latere brief, houdende weigering terug te komen op de desbetreffende handelingen;

8 dat het beroep derhalve niet-ontvankelijk moet worden verklaard;

Ten aanzien van de kosten

9 Overwegende dat ingevolge artikel 69, § 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten moet worden verwezen;

dat verzoekster in het ongelijk is gesteld;

dat zij derhalve in de kosten van het geding moet worden verwezen;

Gezien de processtukken;
Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;
Gehoord de pleidooien van partijen;
Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;
Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, met name de artikelen 125, 173 en 200;
Gelet op het Financieel Reglement van 31 januari 1961 (Publikatieblad nr. 22, blz. 509) betreffende de regels en de procedure volgens welke de bijdragen van de Lid-Staten, bedoeld in artikel 200, lid 1 en 2, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, ter beschikking van de Commissie worden gesteld, alsmede betreffende de technische voorwaarden waaronder de financiële verrichtingen met betrekking tot het Europees Sociaal Fonds plaatsvinden, en met name de artikelen 17 en 18;
Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Economische Gemeenschap;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE,

rechtdoende:

1. verklaart het beroep niet-ontvankelijk;

2. verwijst verzoekster in de kosten van het geding;

Lecourt Donner Trabucchi

Monaco Mertens de Wilmars Pescatore Kutscher

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op zes juli negentienhonderdeenenzeventig.

De President

R. Lecourt

De Griffier

A. Van Houtte

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL K. ROEMER VAN 17 JUNI 1971[1]

Mijnheer de President,

mijne heren Rechters,

Het gaat in deze zaak om problemen met betrekking tot het Europees Sociaal Fonds.

Dit in het Derde Deel, Titel III, Hoofdstuk 2 van het EEG-Verdrag bedoelde, door de Commissie beheerde Fonds, heeft volgens artikel 123 tot taak, „binnen de Gemeenschap de tewerkstelling te vergemakkelijken en de geografische en beroepsmobiliteit van de werknemers te bevorderen", om zo „de werkgelegenheid voor de werknemers in de gemeenschappelijke markt te verbeteren". Daartoe is in artikel 125 van het Verdrag bepaald, dat het Fonds op verzoek van een Lid-Staat 50 % der uitgaven vergoedt welke door die Staat of door een publiekrechtelijk lichaam worden gedaan om aan werknemers, onder andere door herscholing en vergoedingen voor verplaatsingskosten, produktieve nieuwe werkgelegenheid te verschaffen. De hiertoe vereiste bedragen worden overeenkomstig artikel 200 van het EEG-Verdrag door financiële bijdragen van de

1 — Vertaald uit het Duits.